

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 2.Pf.20.425/2022/4.

A felperes:

felperes1, felperes címe

A felperes képviselője:

Szabó-Strausz Ügyvédi Iroda, felperesi képviselő címe; ügyintéző: dr. Szabó-Strausz Dávid ügyvéd

Az alperes:

alperes1, alperes címe

Az alperes képviselője:

Dr. Varga M. Péter Ügyvédi Iroda, alperesi képviselő címe, ügyintéző: Dr. Varga M. Péter ügyvéd

A per tárgya: személyiségi jog megsértése

Az elsőfokú bíróság: Budapest Környéki Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 11.P.20.271/2021/20.

í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 90.000 (kilencvenezer) forint + áfa másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy külön felhívásra fizessen meg 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket a Magyar Államnak.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította.
Kötelezte, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 200.000 forint perköltséget.
Megállapította, hogy egyéb költségeiket a peres felek maguk viselik.

[2] Ítéletének indokolásában hivatkozott Magyarország Alaptörvényének IX. cikkének (1) és (4) bekezdésére, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:42. § (1) és (2) bekezdésére, a 2:43. § d) pontjára, a 2:45. §-ára, továbbá a 2:51. § (1) bekezdés a) és c) pontjára.

[3] Rögzítette, miszerint először abban kellett állást foglalnia, hogy a sérelmezett alperesi közlés, miszerint „LÉNYEG, a férjed 190 m forintot lopott a közös cégből...” véleménynyilvánítás, vagy tényközlés. Mivel a felperes által kifogásolt közlést, az alperes által küldött egyik SMS üzenet tartalmazta, a felperes házastársa és az alperes közötti teljes üzenetváltás tartalmát vizsgálta a PK 12. számú állásfoglalás alapján.

[4] A felperes és az alperes férje által közösen vezetett cég vonatkozásában felmerült viszály, elszámolási ellentét és a megromlott emberi kapcsolatok, az ebből indult peres eljárások vezettek az alperes és a felperes felesége közötti üzenetváltásra. Az alperes és a felperes házastársa az üzenetváltás során kölcsönösen fogalmaztak meg egymással szemben negatív értéktételeket, mindkét üzenetváltó fél a saját tudattartalma, meggyőződése alapján, saját házastársuk mellett kiállva közölték egymással véleményüket, amelyek során a perbeli mondatot ebből az összefüggésből kiragadni és külön értelmezni nem lehet.

[5] Az SMS-váltásból nyomon követhető „lopás” szó használata köznapi és nem büntetőjogi értelemben hangzott el, az elszámolási vitában érintett felek között gyakran

megjelenő sommás véleménynyilvánítás része. Az alperes következtetést, értékítéletet fogalmazott meg az általa ismert tények tükrében. Az alperes házastársa és a felperes által tulajdonolt cégből a felperes pénzeszegeket utalt át olyan cég számlájára, amelynek az alperes férje nem részese csak a felperes. Az üzenetváltás során a felek az általuk ismert, vagy ismerni vélt tények alapján kialakult meggyőződésüknek adtak hangot, ebbe beletartozott a per tárgyává tett mondat is. Az alperesi meggyőződés olyannyira erős, hogy az jelen eljárás alatt is változatlanul fennállt, melynek hangot is adott a tárgyaláson. A tényekből levont okszerű következtetés csak vélemény, értékítélet lehet, a következtetés pedig szorosan a véleményt formáló egyénhez, annak személyiségéhez kötődik. A felek között nem volt vitás, hogy a felperes bizonyos összegeket átutalt cégei között és ezeknek az összegeknek a visszautalása nem történt meg. Az alperes a pénzek átcsoportosításáról tudomással bírt, annak jogszerűségét pedig a házastársak között zajlott feldúlt és egymást kölcsönösen bántó üzenetek között a sérelmezett mondattal vitatta. A köznap értelemben megfogalmazott következtetés a kifejezőmódjában sem volt sértő.

[6] Figyelembe vette azt is, hogy a per tárgyat képező kijelentés a felperes házastársa számára nem tartalmazott új információt, így alkalmatlan volt arra, hogy közöttük a viszonyt rombolja. A felperes házastársa is tudott a feljelentésről. Nem mérvadó, hogy a házastárs korábban csak 90 millió forintról tudott, így a 190 millió forint újdonság volt számára, hiszen nem az összecszerűség a sérelem oka, hanem az, hogy az alperes azt a lopás szóval párosított össze. Nem lehet figyelmen kívül hagyni, hogy nyilvánosságához nem jutott el az alperesi vélemény, így az SMS nem volt alkalmas eszköz a felperes társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására. A negatív értékítélet önmagában nem becsületsértő, ez akkor is igaz, ha a vélemény az érintettre sérelmes. A kifogásolt közlést nem találta olyan mértékben sértőnek, bántónak, hogy az személyiségvédelmet alapozott volna meg. E körben utalt a korábban kifejtettekre, a kölcsönösen bántó megnyilvánulásokra. Ezek alapján a jóhírnév megsértésének megállapítására irányuló kereseti kérelmet elutasította.

[7] Az emberi méltóság megsértésére irányuló kereseti kérelem kapcsán a felperes az emberi méltóság megsértésére vonatkozó tényelőadást nem tett. Az emberi méltóság védelme általános személyiségi jogként került szabályozásra, abszolút védelmet biztosítva az emberi méltóságnak és az abból fakadó személyiségi jogoknak, amely azonban nemcsak általános „anyajogként” funkcionál, hanem felhívható az egyén autonómiájának védelme érdekében is. A felperes ezzel kapcsolatosan a törvényi tényállásban megfogalmazottakat érintő tényelőadást nem tett, ezen személyiségi jogvédelem alkalmazását alátámasztó hivatkozása nem volt, így a felperes emberi méltóság megsértésének megállapítására irányuló kereseti kérelmét elutasította.

[8] Mellőzte a felperes házastársának tanúkénti meghallgatására vonatkozó indítványt, ugyanis a felek előadásaiból és a csatolt iratokból a tényállás megállapítható volt.

[9] A perköltségről a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján rendelkezett, e körben utalt arra, hogy a feleket tárgyi illetékfeljegyzési jog illeti meg jelen eljárásban, azonban az eljárási

illetéket a felperes már megfizette, ezért úgy rendelkezett, hogy ezen költséget a felperes viseli.

[10] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben az elsőfokú ítélet megváltoztatását és az alperes kereset szerinti marasztalását kérte e körben elsődlegesen a jóhírnévhez fűződő, másodlagosan a becsülethez fűződő személyiségi jogának, harmadlagosan az emberi méltósághoz fűződő joga megsértésének megállapítását, továbbá az alperes elégtételadásra kötelezését kérte. Negyedlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak új eljárásra és új határozat hozatalára való utasítását indítványozta.

[11] Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a tényállásban nem állapította meg, hogy az alperesnek tudomása volt a büntetőeljárás bűncselekmény hiányában történt megszüntetéséről. Az alperes az üzenetben a házastársa hálósobai teljesítményét is megemlíti, továbbá azt is, hogy a lopásról mindenki tudott. Az elsőfokú bíróság tévesen minősítette a sérelmes alperesi közlést véleménynek, ugyanis az tényállítás. Az alperes tisztában volt vele, hogy nem történt bűncselekmény, semmilyen következtetésre nem volt szükség, a lopás szónak nincs külön köznapi és jogi kategóriája. Idegen dolog elvétele egy tényszerű objektív cselekedet, a nyomozás bűncselekmény hiányában megszűnt, azaz nem történt lopás. A sérelmezett közlés megtételekor semmilyen büntetőeljárás nem volt vele szemben folyamatban. Az alperes a mondandójának nyomatékot adott azzal, hogy kijelentése nem vélemény. Senki nem szokott úgy utalni saját véleményére, hogy az mindenki számára világos. A sérelmezett közlés kifejezőmódja és az is jelentőséggel bír, hogy a hálósobai teljesítmény emlegetése is megtörtént, ez pedig az alperes motivációját, az ő totális megalázására irányuló szándékot támasztja alá. A véleménynyilvánítás jogellenessége akkor állapítható meg, ha sérti a rendeltetésszerű joggyakorlás követelményét, vagy a jóhiszeműség és tisztesség elvét. Jelen esetben a vagyoni sérelmek kitárgyalása, a hálósobai teljesítmény emlegetése vezeti fel a sérelmezett közlést, tehát az nem jóhiszemű, tisztességes. A logikus ítéletalkotásnak sem felel meg az alperesi üzenet, mivel a büntetőeljárás bűncselekmény hiányában szűnt meg, azt semmibe véve hangoztatta az alperes, hogy mindenki által tudottan lopást követett el. Ez pedig nyilvánvalóan illogikus, a tisztességes véleménynyilvánítás kereteit meghaladó, bántó célzatú támadás, a házastársában joggal támasztott kételyeket az SMS tartalma.

[12] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását, valamint a felperes perkoltségben való marasztalását kérte.

[13] Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az abból levont következtetései, jogi álláspontja megalapozott. Jelenleg is büntetőeljárás van folyamatban sikkasztás megalapozott gyanúja miatt, a mai napig tisztázatlan körülmények között került sor azon pénzösszegek mozgatására a felperes által, amelyek a büntetőeljárás tárgyát képezik és amelyekről az üzenetváltások szóltak. Valós tények, hogy nagy összegű pénzmozgások történtek, büntetőeljárás indult, amely jogerősen nem szűnt meg. Mindezek alapján az alperes a rendelkezésre álló információk alapján következtetett arra, hogy mi történhetett és ezzel

kapcsolatosan megírta a véleményét, nem a széles nyilvánosságnak, hanem kizárólag a felperes házastársának, aki hozzá hasonlóan nem vitatottan valamennyi tényt ismert. Az üzenetváltás a felperes társadalmi megítélésén nem változtatott, a házastársi viszonyt, sem a felperes társadalmi megítélését nem befolyásolta, a felek közötti, kölcsönösen indulatos szöveges üzeneteken keresztül lefolytatott vita része volt.

[14] A felperes fellebbezése nem megalapozott.

[15] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[16] A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 380. §-ában megjelölt, az elsőfokú ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére okot adó körülményt nem észlelt, ilyen körülményre egyébként a fellebbező felperes sem hivatkozott, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 383. § (1) bekezdésének megfelelően az ügy érdemében határozott és az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[17] Az elsőfokú bíróság által megállapított – és a felperes fellebbezésében sem vitatott – tényállás szerint a felperes és az alperes tagjai voltak a cégl.-nek. A felperes 2018. március hó 2. napján 60 millió forintot, 2018. március hó 19. napján további 30 millió forintot utalt át ezen gazdasági társaság bankszámlájáról a saját bankszámlájára kölcsön jogcímén, továbbá 2018. május hó 31. napján 100 millió forintot utalt át a saját vezetése alatt álló másik cégnek. A cégl. 2018. szeptember hó 28. napján feljelentést tett ismeretlen tettes ellen, valamint polgári jogi igény érvényesítését jelentette be 190 millió forint és járulékai vonatkozásában a felperessel szemben. A feljelentés szerint ezen pénzeszközök átutalásáról az alperes házastársa, a gazdasági társaság másik tagja nem tudott. A pénzüsszegek visszafizetése 2019. november hó 16. napjáig, a sérelmezett közlés megtételéig nem történt meg.

[18] Az elsőfokú bíróság helytállóan hivatkozott arra, hogy a sérelmezett közlést a PK 12. számú állásfoglalása alapján a társadalmi érintkezésben elfogadott általános jelentésük szerint kell figyelembe venni, azt nem lehet elszigetelten vizsgálni, figyelemmel kell lenni e körben az azt megelőző történésekre is.

[19] A kifogásolt üzenet megküldését megelőzően elszámolási vita alakult ki a felperes, valamint az alperes házastársa között a közös tulajdonukban álló és közös ügyvezetéssel működtetett gazdasági társaság számlájáról elutalt összegek vonatkozásában, amely összegek a felperesnek, illetve a felperes tagságával működő másik gazdasági társaságnak kerültek átutalásra, melyről az alperes házastársának állítása szerint ő nem tudott. Mindezek alapján az állapítható meg, hogy a felperes és az alperes házastársa által működtetett gazdasági társaság vagyonából a felperes saját számlájára, illetve saját tagságával működő gazdasági társaság számlájára pénzüsszegeket utalt át, ezen tevékenységét pedig, ha

arról a másik tag nem tud, ahhoz előzetesen nem járult hozzá, a szó köznapi értelmében lopásként lehet értékelni.

[20] A másodfokú bíróság hangsúlyozza, hogy jelen pernek nem az volt a tárgya, hogy a felperes cselekményét büntetőjogilag értékelje, hanem kizárólag az, hogy az alperes közlése személyiségi jogot sértő-e, vagy sem. Az alperes a fenti, nem vitatott tények alapján kellő ténybeli alappal rendelkezett azon véleményének kinyilvánítására, hogy a felperes a házastársával közös cégből utóbbi tudomása nélkül pénzt vett el, a szó köznapi értelmében lopott. Éppen a sérelmezett közlés köznapi értelmének értékelése okán nem volt jelentősége annak, hogy a felperes vonatkozásában a perbeli pénzügyi tranzakciók miatt volt-e büntetőeljárás folyamatban, vagy sem a közlés megtételekor.

[21] A felperes által hangsúlyozott, „hálózobai” teljesítményre történő alperesi utalás éppen azt támasztja alá, hogy a pénzügyi elszámolási vita olyan jelleggel rombolta le a korábban baráti kapcsolatban álló házaspárok közötti viszonyt, hogy az üzeneteket egymásnak küldő feleségek a különböző múltbéli vélt vagy valós sérelmeiket, elhallgatott ismereteket is közölték a másikkal, melynek során véleményüket markánsan fogalmazták meg.

[22] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy alperes közlése nem tényállítás, így nem sérti a felperes jóhírnevét. A sérelmezett közlés a fenti ténybeli alapok következtében nem indokolatlanul bántó véleménynyilvánítás, így a felperes becsületét sem sértette meg az alperes. Szintén helytállóan állapította meg, hogy az emberi méltóság megsértésére vonatkozóan többlettényállási elemet a felperes nem adott elő, de a közlés maga a felperes emberi mivoltát sem vonja kétségbe.

[23] A negyedleges kérelem vonatkozásában a Fővárosi Ítéltábla rámutat, hogy a felperes ténylegesen annak vonatkozásában eljárási szabálysértést nem jelölt meg, illet pedig a másodfokú bíróság sem észlelt a fellebbezés elbírálása során, ezért az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezése sem volt szükséges.

[24] A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú bíróság kötelezte a Pp. 83. § (1) bekezdés alapján perköltség megfizetésére, melynek mértékét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdése, valamint a 4/A. §-a alapján állapított meg. Annak összegszerűsége során értékelte azt is, hogy a felperes a fellebbezési eljárással kapcsolatosan maga is 165.500 + áfa perköltséget számított fel.

[25] A felperes köteles viselni a személyek polgári jogi védelmével kapcsolatos perekben érvényesülő tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán részben le nem rótt, az Itv. 39. § (3) bekezdés c) pontja és 46. § (1) bekezdése alapján számított 48.000 forint összegű fellebbezési eljárási illetéket a 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. §-ában foglaltak szerint.

Budapest, 2022. szeptember 29.

Dr. Hercsik Zita s.k.
a tanács elnöke

Dr. Fintha-Nagy Péter László s.k.
előadó bíró

Dr. Kovaliczky Ágota s.k.
bíró